

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

(Σ Η Μ Ε Ι Ω Μ Α)

Ἡ ἐν Ἐπιδαύρῳ Α' Ἐθνικὴ συνέλευσις διὰ τοῦ ὀργανικοῦ νόμου τῆς 1 Ἰανουαρίου 1822 ὥρισεν ὡς χρώματα τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας τὸ *κυανὸν* καὶ τὸ *λευκόν*· ἡ δὲ προσωρινὴ Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος ἐξέδωκε τῇ 15 Μαρτίου 1822 διαταγὴν κανονίζουσαν τὸ σχῆμα τριῶν σημαίων, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν ὠρίζετο *κυανῇ* μετὰ *λευκοῦ* σταυροῦ ὡς σημαία τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμεων, ἡ δευτέρα ἐξ *ἐννέα* *παρὰλληλογράμμων* *ἐναλλάξ* *λευκῶν* καὶ *κυανῶν* μετὰ *λευκοῦ* σταυροῦ ἐπὶ *κυανοῦ* *τετραγωνιδίου* εἰς τὴν ἄνω ἐσωτερικὴν γωνίαν ὠρίζετο ὡς σημαία τῶν πολεμικῶν πλοίων, καὶ ἡ τρίτη *κυανῇ* μετὰ *τετραγωνιδίου*, ὅπως ἐν τῇ ἄνωτέρῳ, ἀλλὰ *λευκοῦ* καὶ *φέροντος* *κυανοῦν* *σταυρόν*, ὠρίζετο ὡς σημαία τῶν ἐμπορικῶν πλοίων.

Ἡ τρίτη σημαία, ἄγνωστος τὴν σήμερον, κατηργήθη διὰ ψηφίσματος τὴν 30 Ἰουλίου 1828, κ' ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν σκαφῶν ἔκτοτε ὑψώθη ἡ αὐτὴ καὶ εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα. Ἡ σημαία αὕτη τοῦ ναυτικοῦ λεπτομερέστερον ἐκανονίσθη, διὰ Β. Δ. τῆς 4 Ἀπριλίου 1833, νὰ ἔχῃ ἐκ τῶν ἐννέα *παρὰλληλογράμμων* τὰ πέντε *κυανᾶ* καὶ τὰ τέσσαρα *λευκά*, πάντα δὲ *ἰσοπλατῇ*, τὸ δὲ *κυανοῦν* *τετραγωνιδίον* ἐν τῇ ἄνω ἐσωτερικῇ γωνίᾳ νὰ εἴναι τοσούτου μεγέθους, ὥστε νὰ κατέχῃ τὸ ἐν τρίτον τοῦ μήκους τῆς σημαίας, νὰ *περιλαμβάνῃ* δ' ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τὰ τρία *πρῶτα* *παρὰλληλόγραμμα*. Ὡρίσθη δ' ἔτι πρὸς διαστολὴν ἡ ἐπὶ τῶν πολεμικῶν σκαφῶν ὑψουμένη σημαία νὰ φέρῃ τὰ βασιλικά ἐμβλήματα, ἅτινα ἐτέθησαν κ' ἐπὶ τῶν σημαίων τοῦ στρατοῦ.

Ἐτέραν τροποποίησιν δὲν ὑπέστη ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωνος, μόνον δὲ μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ βασιλέως Γεωργίου διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1863 Β. Διατάγματος ὠρίσθη, ὅτι ἡ βασιλικὴ σημαία φέρει τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Βασιλέως ἐν μέσῳ τοῦ σταυροῦ, ὅτι δὲ αἱ σημαὶαι τῶν πολεμικῶν ναυτικῶν καὶ τῶν φρουρίων φέρουσι τὸ βασιλικὸν στέμμα. Εἶχεν ὀρισθῇ διὰ τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ὅτι καὶ τῶν ταγμάτων αἱ σημαῖαι φέρουσι τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κράτους,

ἀλλὰ μεταγενέστερον, διὰ Β. Δ. τῆς 9 Ἀπριλίου 1864 ὠρίσθη ἐκ νέου ὅτι: «ἡ σημαία τῶν ταγμάτων τοῦ πεζικοῦ εἶνε ἐκ κυανοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, φέροντος πέριξ χρυσοῦς κροσσούς καὶ εἰς τὸ μέσον σταυρὸν ἐκ λευκοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, εἰς δὲ τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Γνωστὸν ὅτι καθιερώθη ἐκ συνηθείας, ὅπως ἡ μὲν σημαία τῆς ξηρᾶς ἔχη κυανοῦν μᾶλλον διαυγές καὶ προσεγγίζον πρὸς τὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ δὲ ναυτικὴ βαθὺ καὶ οἶονεὶ θαλάσσης τρικυμιώδους.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΑΣ

Ε Λ Α

ΜΟΝΑΧΗ σιῆς Νυχτὸς τ' ἀστερόφωτα πλάτη,
 Ἀπὸ ῥόδα λευκὰ σοῦχω στρώσει κρεββάτι
 Ἔλα, γύρε ἀπαλὰ τὸ ξανθὸ σου κεφάλι,
 Κάθε θλίψι βαθεῖα νὰ ξεχάσης καὶ πάλι.
 Ἄγγελός σου κρυφός, θ' ἀγρυπνῶ σιὸ πλευρό σου,
 Τὸν καθένα πικρὸ νὰ ξεχνᾷς στοχασμό σου.
 Καὶ τὸ ἄστρο τ' ὥχρὸ ποῦ μᾶς εἶδε τὰ βράδνα
 Νὰ γυρνοῦμε οἱ δυὸ στὰ βουνά, στὰ λαγκάδια,
 Μυστικὰ μιὰ χρυσῇ θὰ σκορπίζη ἀχτίνα,
 Νὰ χαϊδεύῃ τ' ἀχνὰ τοῦ μετώπου σου κοῖνα.

Μοναχὴ σιῆς Νυχτὸς τ' ἀστερόφωτα πλάτη
 Ἀπὸ ῥόδα λευκὰ σοῦχω στρώσει κρεββάτι...
 Ἐλα, ἔλα γυρτὸς σιὴ θερμὴ μου ἀγκάλῃ
 Τῆς καρδιᾶς μου ν' ἀκοῦς τὰ τραγούδια καὶ πάλι...
 Κι' ἂν ὁ Χάρος ποτὲ σιὴ ῥοδόλευκῃ στρώσῃ
 Ἐρῶθι μαῦρα φτερὰ σιὸ κορμί σου ν' ἀπλώσῃ,
 Στὴν ἀγκάλῃ του πρὶν νὰ σὲ σφίξῃ, θὰ γύρω
 Τῆς ψυχῆς μου δειλὰ νὰ σκορπίσω τὸ μῦρο...
 Καὶ θὰ σθύσω ἐγὼ σιὸ λευκὸ προσκεφάλι
 Νεκρωμένα μὴ ᾿δῶ τὰ κερένια σου κάλλη.

ΜΑΡΙΚΑ ΚΑΡΑΚΑΣΗ ΠΙΠΙΖΑ